

tolkli kar po vrsti, ni zapustila vse do polpreteklih dni, ko je telesno povsem onemogel.

Ko se danes zadnjikrat poslavljam od našega častnega člana, se mu iskreno za-

hvaljujem za vse njegove žrtve z zagotovitvijo, da bo spomin nanj ostal v naših srcih vedno živ in svetel. Dragi Lovro, počivaj v miru.

Dr. Pavle Blaznik

JANKU TRDINI V SPOMIN

V vsakoletni izdaji Loških razgledov je posvečenih nekaj strani vidnejšim loškim osebnostim, ki so si s svojim znanstvenim, političnim ali kulturnim delom zaslužile pozornost in priznanje. Med temi so tudi med letom umrli člani raznih društev, katerih odhod povzroči bolečo vrzel na tem ali onem področju javnega delovanja.

Spomina vreden pa ni samo visoko izobraženi umski delavec, prav tako je to lahko človek iz vrst delavstva, ki svoje življenje posveti delu svojega poklica in ga opravlja vestno, dosledno in z vso prizadevnostjo. Eden takih zglednih delavcev, ki ga odlikujejo uspehi dela, je bil Janko Trdina, ki se je 16. januarja 1973, tako rekoč v ranem jutru tisočletnice Škofje Loke za vedno poslovil od nas.

Janko Trdina, ki se rodil leta 1903, je bil sin Janeza Trdine, poznanega pod nazivom Trdinč. Ta je bil že od leta 1895 zaposlen pri Krannerjevi elektrarni v Škofji Loki. Janko se je po zgledu svojega očeta kmalu odločil za poklic električarja, kamor ga je pritegnila tudi prirojena nadarjenost. Ni si izbral lahke-

ga dela. Posebno naporno je bilo tedaj delo na daljnovodnih napravah. Razen tega pa je opravljal tudi instalaterska dela po zgradbah loškega območja. Ker se je prava potrošnja električnega toka na loškem teritoriju pričela uveljavljati šele po prvi svetovni vojni, je bilo v tej široki treba opraviti veliko pionirskega dela. Pri tem je bil tudi Janko, takratni mladi Trdinč, polno zaposlen. Ni bilo skoraj hiše v tedanji Loki, kjer ne bi s posredovanjem Trdinčkov posvetila žarnica. Zato je razumljivo, da je dr. Vilko Fajdiga, ki je Janka poznal dolga leta pred vojno, v svojem poslovnem govoru zapisal, da bi v slovo Janku morale za trenutek zagoreti vse žarnice po loških domovih.

Vojna leta so bila za elektromonterja na terenu težka preizkušnja. Toda Janko je bil pripravljen poleg težavnega terenskega dela izvršiti marsikatero poslanstvo v korist narodnoosvobodilnega boja, ne da bi pričakoval kakršnokoli priznanje. V ilustracijo Jankovega značaja navajam besede elektroinženirja Jakoba Mlakarja iz Kranja, ki je bil tudi med vojno zaposlen pri istem podjetju:

Janko Trdina (desni) in Lovro Planina (levi) kot gledališka igralca amaterja v vlogah Friceta in Fraceta v Golijevi mladinski igri Sneguljčica.

»V težkih časih, ki sem jih preživel z Jankom v skupnem delu, mi je bil on edini zaupnik, strokovnjak pri delu, dober prijatelj in tovariš, ki ne zna varati in ne lagati.« To je bila resnična podoba Janka Trdine.

Po vojni si je Janko z znanjem in vestnim delom pridobil visoko kvalifikacijo in si do zadnjega dneva zaposlitve prizadeval čimbolj vestno vršiti svojo poklicno dolžnost. Med sodelavci je bil poznan kot pošten, tovariški, človek vsele narave, ki je znal s svojim humorjem slabo razpoloženje prisotnih spremeniti v zadovoljni nasmeh.

Poleg navedenega poklicnega dela je Janko vedno še našel čas za udeleževanje pri loškem gledališču. Daleč v dobo njegove mladosti sega njegovo amatersko delovanje. Po več ur dnevno se je v tedanjem Društvenem domu ukvarjal z odrsko električno razsvetljavo. Pod odrom si je uredil svojo delavnico in od tam razvijal pri gledaliških uprizoritvah odrske svetlobne efekte. Koliko pravičnih scen in odrskih mojstrov in pričaral skozi vsa leta pred vojno in po vojni s svojo vztrajnostjo in originalno domiselnostjo, pri čemer se je kot amater slikar posluževal tudi čopiča.

Se dolga leta po vojni je bil Janko takorekoč nenadomestljiv mojster odrske osvetlitve. Pri prvi predstavi Visoške kronike na prostem v puštalskem gradu je bila vsa razsvetljava izvedena z njegovim prostovoljnim delom in ni bi-

la nič manj kvalitetna od kasnejših, ko so jo izvajali poklicni mojstri odrske razsvetljave. S posebnim veseljem je zlasti otroškim igracam dal svoj čar z neštetimi scenskimimi efekti.

Poleg zakulisnega dela pa se je uveljavil tudi na odru kot amaterski igralec. Kot je bil sam vedno v družbi na svoj način originalen in zabaven, je tudi na odru znal prikazovati posebne tipe in komične prizore, ki so zabavali gledalce. Tako npr. nam je ostal v spominu kot Vodička v Dobrem vojaku Švejku, kot Mihol v vseh prejšnjih prireditvah Visoške kronike. Nepozabno sta odigrala s sedaj že pokojnim Lovrom Planino Friceta in Fraceta v Sneguljčici. Se bi lahko našteval dela, v katerih je Janko kot igralec izzval salve smeha. Prav je dejal predsednik loškega gledališča prof. Janko Krek ob Jankovem grobu, ko smo se poslavljali od njega, da se istočasno poslavljamo od generacije pristnih ljudskih komikov.

Ko ugotovljamo Jankovo plodno delo v življenju, smatramo, da je vreden priznanja, katerega mu lahko damo s tem, da ga čim dalj ohranimo v lepem spominu. Življenje mu ni bilo naklonjeno. Lahko bi še mirno užival v krogu domačih, v krogu prijateljev, katerim je bil vedno pripravljen storiti uslugo. Pa so nesreče pri delu in težke boleznj strle njegovo sicer zdravo naravo in moral se je od nas in od vsega, kar je ljubil, prezgodaj posloviti.

Francè Finžgar

DR. PAVLE BLAZNIK — 70-LETNIK

Kakor bi se rojenice poigrale, so doletile rojstvo dr. Pavleta Blaznika tako, da v teh dneh skupno praznujeta svoje visoke jubileje — on kot loški zgodovinar in Škofja Loka, ki ji je posvetil velik del svojega življenja, svojega študija in znanstvenega ustvarjanja.

Pavle se je rodil 28. junija 1903 v hiši št. 4 sedanje Blaževe ulice, ki so ji takrat rekli Nunska ulica in je hiša pri enotni mestni numeraciji nosila tedaj št. 96. Njegov oče Mihael je bil posestnik te hiše in čevljarški mojster, mama Ivana, rojena Demšar, je izšla iz rodbine kovača. Prilličje hiše je bilo namenjeno obrti, na sprednji strani je bil obrtni prodajni lokal, kjer je oče sprejemal

stranke, pomerjal čevlje, urezoval usnje in opravljal najzahtevnejša čevljarška dela, v prostoru na zadnjo stran hiše pa so delali pomočniki in vačenci. Starša sta v mladih letih služila v Trstu, potem sta kupila to hišo v Loki, kjer je bila nekdanj prej gostilna Kikirikiri.

Že s prvimi otroškimi vtisi je mali kodrolasi Pavle dojemal značilnosti tedanje starinske Loke. V vseh hišah Nunske ulice so bivali in delali obrtniki in mali trgovci, tipični predstavniki tedanjega meščanstva. Po celodnevnom delu je Pavletov oče enkrat na teden vzel zvečer sprehajalno palico, si prižgal cigaro in odšel čez Plac v gostilno Pri Urški, kjer se je ob četrtinki vina poraz-